

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REAKCE**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

* * *

Stmívalo se – nejvyšší čas klidit se z pražských ulic. Poslední dobou byly neuvěřitelně přeplněné. Loňský i letošní rok přinesly zatraceně špatnou úrodu. Než většina plodin uzrála, shnila nebo se utopila v záplavách. Každý, kdo se dostal na loď nebo vor, prchl z Británie, která se kvůli hladomoru stala už prakticky neobyvatelnou. Navíc se uprchlíci tlačili i z východu. Zbývající měnitelé tam rozpoutali bratrovražednou válku. Kolony vyhladovělých a zoufalých Poláků, Ukrajinců, Rusů a dalších národů z Dálného východu mířily do střední Evropy ještě usilovněji než během poslední války. Ale teď už nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci. Víta-li je tu jenom otrokáři a kanibalové. Pražští četníci ztrojnásobili své řady, ale v noci se omezovali pouze na hlídání Centra, kde žili bohatí lidé, a vlastních strážnic.

A my jsme tu byli jenom tři. Větší skupinu mi radnice odmítla přijmout. Přes Pustinu, která se rozprostírala po dopadu jaderných hlavic mezi Brnem a Prahou, jsem projela s padesáti chlapy, ale nakonec do Prahy pustili jen nás dvě a Ryana. A ten se pořád ještě nevrátil z jednání s Landauerem.

Vyrazily jsme přes Tržiště. Nacházelo se na někdejší výstavním náměstí, kterému kdysi domi-

noval nádherný neogotický kostel, z jehož trosek se stalo jedno z míst obchodu s otroky. Bylo zaplavené lidmi. Vzduchem se nesla směs vůní z vařících hrnců a kotlů. Mnoho zdejších obyvatel si vydělávalo prodejem levného jídla. Když jsem žila v Praze, chodili jsme sem celkem pravidelně.

„Hej, tady mívala stánek paní Müllerová,“ udeřila jsem na hubeného chlápka, který kusem klacku míchal v hrnci něco, co mohla být kukuřičná kaše stejně dobře jako jeho zvratky zahuštěné blátem.

„A co má bejt?“ zavrčel.

Rozhlédla jsem se okolo, ale nikde jsem nepoznala jedinou známou tvář.

„Chcete žraso? Je v tom maso,“ řekl po chvíli chlápek unaveně. Vytáhl z hrnce kus klacku a nechal z něho kaši skápnout do hrnce.

„Mám hlad,“ pošeptala Jitřenka. Konečně něco jiného než nadávání.

„Hm,“ začichala jsem směrem k páře, která z kotle stoupala, a zeptala se: „Co je to za maso?“

„Prostě maso,“ pokrčil rameny muž.

Zavrtěla jsem hlavou a vyrazily jsme dál.

Jitřence hlasitě zakručelo v břiše.

„Říkala jsi, že v Praze je všechno lepší. Není,“ špitla.

Pokrčila jsem rameny a přidala do kroku. Prošly jsme kolem několika kotlíků a velkých hrnců, ale nic ve mně nevzbudilo zrovna velkou důvěru. Až nakonec u jednoduchého pultu stlučeného ze starých prken jsem ucítila celkem příjemnou vůni. Na ohništi tu bublalo něco průzračného a nepáchnoucího po zvracích. Na pultu se pak válely různé kovové

součástky a náboje. Vachrlatý stánek i hrnec strážila asi třináctiletá holka, která pod špinavými šaty skrývala velké těhotenské břicho. Na krku měla otrockou značku. Děvče se na mě podívalo, jako by zjišťovalo, jestli jsem hrozba, nebo zákazník.

„Co to je?“ rozhodla jsem se ji přesvědčit, že jsem nejspíš zákazník.

„Bramborová polívka s mrkví, houbama a petrželí. Maso tam není, nechci tam dávat...“ ztišila hlas a rozhlédla se po okolí. Její pohled směřoval k chlápku, který se nedaleko dohadoval s vysokým tmavým mužem oblečeným v arabském stylu. Chlápek měl dobrých sto osmdesát centimetrů, na sobě dlouhý kožený kabát pobitý cvočky. Pod ním se v koženém pouzdře vyjímala brokovnice s upilovanou hlavní. Alespoň jsem to předpokládala, protože jinak by ji musel mít zasunutou hluboko ke kolenům. Hlavu měl vyholenou jako měnitelé, ale v ksichtě se mu nezračil ten jejich dementní úsměv.

„Jo, rozumím,“ ušklíbla jsem se. Z Prahy jsem byla nějaký ten pátek pryč, ale situace ve městě se o dost zhoršila. Za mých časů by tu nikdo z lidských mrtvol guláš nevařil. A to tohle město prošlo skoro vším. Poté, co bylo díky mezinárodním dohodám ušetřeno jaderných hlavic, zasáhla jej revoluce a občanská válka. Tahle vlna chaosu ale vypadala jako mnohem větší pohroma než cokoliv, co se stalo předtím.

„Dvě misky?“ zeptala se dívka a já jenom pokývala hlavou.

Velkou naběračkou zalovila na dně a do dřevěných misek nabrala slušnou dávku brambor a mrkve. Z kapsy šatů vytáhla dvě dřevěné lžičky

a podala nám je. Sedly jsme si s Jitřenkou na špal-ky u pultu a pustily se do jídla. Vážně to bylo dobré, takže mi ani nevadilo, že během večere padla tma, které jsem se tak děsila. Obchodníci mezitím zapálili ohně ve starých popelnících, a lidí jako by na Tržišti ještě přibylo. Ven totiž vylezli i ti, kteří se přes den skrývali.

„Uprchlíci a otroci, co zdrhli svým pánům. Žijí v troskách a sbírají tam všechno, co by mohli prodat za řídkou polívku, aby přežili další den,“ vysvětlila nám dívka, když jsem se jí na to zeptala. Zrovna k nám totiž dorazil jeden vychrtlý chlápek v odrbaných hadrech, které držely pohromadě jenom díky několika drátům a rezavým kancelářským sponkám. Na pult vybalil celkem zachovalé matičky, šroubky a pár nábojů.

„Za tohle nic nedostaneš,“ řekla dívka a zakroutila hlavou.

„Prosím... alespoň brambor... nebo trochu vývaru...“ zachrčel chlápek. Vypadal na padesát, ale vzhledem k tomu, jak žil, mu klidně mohlo být osmnáct.

„Nějakej problém?“ zavrčel plešoun. Za zády mu stál snědý muž. Zároveň s otázkou odhrnul cíp své dlouhé plátěné košile a položil pravačku na rukojeť mačety, která se mu houpala v závěsu u boku. Somrák sebou vystrašeně trhl.

„Všechno je v pohodě, jenom jsem tady kamaráda pozvala na polívku,“ pronesla jsem klidně.

Plešoun se do mě zabořil pohledem.

„A čím platíte? Úsměvem nebo touhle holčičkou?“ ušklíbl se na Jitřenku. Okamžitě jsem pravačkou chytila přítelkyni za rameno a pevně ji

stiskla. Levačkou jsem vytáhla z kapsy pražský stříbrný tolar a položila ho na pult.

„My si přidáme a zbytek je pro obsluhu,“ dodala jsem a opatrně uvolnila sevření Jitřenky. Její ruka, kterou v návalu vzteku sahala po jednom z nožů ukrytých na těle, se vrátila k jídlu.

„Vy asi nemáte nouzi, co?“ ušklíbl se chlápek na stříbrňák a dodal: „Odkud jste?“

„Z Brna,“ odvětila jsem.

„Hm, tím se vše vysvětluje,“ odvětil a posadil se na jeden ze špalků vedle. Těhotná podala misku s jídlem somrákovi a pak vytáhla plechový kastrol, do kterého nandala plešounovi a následně jeho společníkovi.

„Říkej mi Talbot,“ pronesl po chvíli. „Děláme s mým týmem do ochrany. Většinou karavany, ale kdybyste potřebovala, zařídíme cokoliv.“

„Jste z Prahy?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Toulám se tady s kámošem. Matka mu dala jméno Abdul, ale lidi to děsí, tak mu říkám Rychlík. Umí totiž dost rychle rozsekat chlápka na lečo. V Praze jsem, jen než malá slehne. Nechci, aby mi chcípala někde po cestě,“ usmál se Talbot na těhotnou dívku.

„Alice,“ odvětila jsem a pak mrkla na holku: „Váš majetek?“

„V podstatě,“ pokrčil rameny. „Její majitel neměl na zaplacení, tak jsem si ji vzal.“

„A to dítě?“ vložila se do řeči Jitřenka. Koukala přitom na obří těhotenské břicho holky u hrnce.

„Jako by na tom dneska někomu záleželo,“ odvětil Talbot a vstal.

„Kdyby něco, tak tady Štěkna ví, kde nás najít. Jsme ale drazí,“ mrknul na mě a pak se s Abdulem vytratili do tmy.

Pohládila jsem pažbu revolveru. Měly jsme také nejvyšší čas vyrazit.

* * *

Po příchodu do Prahy jsme se všichni tři ubytovali v místě, kterému by se s trochou benevolence dalo říkat hotel. Budova stála na Starém Městě. Šlo o bývalý palác, který ještě za války sloužil jako ministerstvo. Měl dokonce v podzemí protiatomový kryt s několika pohodlnými místnostmi. Zatímco vrchní patra zničily dělostřelecké granáty a následný požár, kryt přežil. Vlastnil ho jeden z členů vedení radnice, Aleš Svoboda. Také vedl několik továren, z nichž pak obchodníci vyváželi zboží do širokého okolí. Stejně jako ostatní z pěti šéfů Rady, i on měl malou armádu. Bylo to zatraceně bezpečné místo, ale zároveň nás mohl kdykoliv snadno zlikvidovat. Stačilo zavřít dveře a pustit trochu toho plynu. Navíc nás pořád někdo sledoval a nebavilo mě motat se troskami, abychom se ztratili lidem, kteří nás pak znovu najdou, až se vrátíme do postele. Druhý den jsme kvůli tomu pohodlí hotelu pana Svobody opustili a uvelebili jsme se v jedné ruině nedaleko Pražského hradu.

Proto nás teď s Jitřenkou čekala dlouhá cesta troskami, která se hned zasekla.

„Do pr...“, zaklela jsem. Kolem nás totiž s řinčením projelo několik černých kočárů tažených vždy čtyřspřežím koní. Vozy jely obsypané muži v tma-

vém oblečení, ozbrojenými puškami, samopaly, palicemi a dlouhými mačetami. Zastavili před jednou z nocleháren, kolem které jsme zrovna chtěly projít.

„Héj, kontrola značek! Vylezte ven, ruce nahoru a svlíkat!“ rozeřval se do tmy mužský hlas a další ho následovaly. Chlapi vyskákali z vozů a hnali se ke starému paneláku obkrouženému v okolí stany, plachtami a různými vachrlatými přístřešky. Někteří z chlapů v tmavém nesli pochodně, jiní staré vojenské svítilny.

„Co to je?“ zeptala se Jitřenka.

Beze slova jsem ji stáhla do stínu a sledovala, co se to zatraceně děje. Chlápci naběhli mezi stany a začali z jejich útrob tahat rozespálé obyvatele. Většina z nich se dobrovolně kompletně svlékla a nechala se prohlédnout. Muži přitom na všechny řvali, a když měli pocit, že někdo není dost rychlý, dostal palicí nebo pažbou.

„Héj, mám jednoho!“ ozval se po chvíli vítězný výkřik. Spatřila jsem několik rychlých pohybů, jak se komando vrhlo na uprchlého otrocka. Moc jsem toho z dálky neviděla, ale myslím, že dostal slušnou nakládačku a následně mu oblečení nahradili železnými pouty, která se čím dál masivněji vyráběla ve Svobodových továrnách.

„Hej, vy!“ zařval na nás ze tmy po mé levé ruce nějaký hlas.

Šestnáctiletý kluk z ní vyběhl v doprovodu dalších tří cápků, kteří měli sotva čtrnáct. Všichni v rukou svírali dlouhé pušky. Některé byly nově vyrobené, jiné zbastlené ze starých součástí, každá vylepšená bajonetem.

„Ruce nahoru,“ zavrčel, když uviděl můj nechápavý obličej.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Kontrola uprchlých otroků. Svlečte se. Chceme vidět, jestli někde nemáte značku. Jsme pražská milice, máme na to právo,“ houknul chlápek.

„Pražská milice znamená co?“ ušklíbla jsem se.

„Velí nám radní Koubek, takže prostě spolupracujte, nebo budeme střílet a prodáme vás na guláš. Tak rychle, děvky,“ popohnal nás mladík. Přitom divoce zašermoval puškou, jako by to bylo mávátko.

Opatrně jsem na Jitřenku pokývala hlavou a pomalu si rozepnula bundu.

„Ano, pane, hned to bude,“ kvíkla Jitřenka a přetáhla si přes hlavu uniformu. Hned nato si sundala i lehký svetr. V tu chvíli blikla baterka v rukách jednoho z kluků a kužel světla ozářil její prsa.

„Tak šup, všechno dolů,“ ušklíbl se spokojeně vůdce.

„Hned to bude, pane,“ pronesla jakoby pokorně Jitřenka, a když se všichni dívali, jak si sáhla na opasek a lehce stáhla kalhoty až k ochlupení nad kundičkou, mrštila jsem jeden ze svých nožů po klukovi s baterkou.

„Echrm,“ zachrčel a baterka spadla na poničnou dlažbu. Ostří mu prošlo krkem, takže si za čím dál tlumenějšího chroptění zkusil nůž vyndat, ale než zvedl ruce, podlomila se mu kolena a svezl se na dlažbu za baterkou.

Další nůž jsem vrhla na vůdce. Dostal ho někam do těla, ale nejspíš jsem nezasáhla žádný důležitý orgán, protože zařval a vystřelil svým směrem.

Já už se ale dávno hnala tmou a někde vedle mě Jitřenka. Ta se změnila ve vražednou lesní dryádu s malýma pěknýma prsama a narazila ramenem do dalšího z kluků. Přitom mu svým nožem začala zkušeně kuchat břicho. Zároveň ho držela za krk před sebou jako živý štít. Tedy zatím živý štít.

„Prásk!“ další výstřel směřoval na ni. Čtvrtý z kluků vypálil z pušky poskládané z obstarožních kousků a dorazil tak svého parťáka, kterého moje přítelkyně kuchala.

Druhý výstřel znamenal, že už není třeba brát si servítky.

Tasila jsem revolver a prohnala dvě kulky tělem vůdce party i toho, který zkusil sejmut Jitřenku.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí, když odhodila na zem svůj umírající štít. Mezi prsy jí tekla trocha krve.

„Jo, ta není moje, ale toho šmejda, koukej, ještě mu stojí péro,“ ušklíbla se někdejší divoká. Sklonila se k zemi, nožem klukovi odřízla kus košile a začala jí čistit svou chladnou zbraň.

„Musíme zmizet,“ pohlédla jsem k Jitřence. Od noclehárny se k nám hnalo několik chlápků s pochodněmi a svítilnami, kteří zaslechli střelbu. S těmi čtyřmi mrtvými jim asi těžko něco vysvětlíme.

Vzala jsem své nože a hodila na sebe bundu, Jitřenka už byla připravená. Rozběhly jsme se do tmy.

Jenže já nechtěla prchat. Nehodlala jsem ustoupit už ani o píd'.

FANTASTICKÁ
EPOCHA

František Kotleta
Řetězová reakce

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Edice Fantastická EPOCHA.

Edici řídí Pavlína Kajnarová a Leoš Kyša.

Redakce Pavlína Kajnarová.

Vydalo Nakladatelství EPOCHA s. r. o.,

Kaprova 12, 110 00 Praha 1,

v roce 2018 jako svou 671. publikaci.

První vydání, 328 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství EPOCHA** můžete zakoupit

u svého knihkupce nebo si je lze objednat

písemně na adrese: **Kaprova 12/40,**

110 00 Praha 1 – Staré Město,

telefonicky na čísle: **224 810 353,**

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha

facebook.com/frantisekkotleta